

наведе глава предъ неговитѣ молби, майка му заплака, но, щомъ е за добро, разрешиха.

Всички близки го изпратиха долу, до пжтя за гарата.

— Хайде, на добъръ часъ! Па да се обаждашъ често, синко! И кроткитѣ очи на майка му се налѣха съ сълзи.

* * *

Влакътъ спрѣ. Голѣма освѣтена гара. Той спусна прозореца на вагона. Сърдцето му биеше усилено. Колко много посрещачи, изпращачи, пжтници, носачи на багажи, димъ отъ каменни вжглища, трѣсъкъ, бързина!

Той се наведе презъ прозореца и затърси съ широко разтворени очи.

Бѣше ѝ съобщилъ отъ границата точния часъ на пристигането си.

Въ тази пѣстра навалица той забеляза група негови стари познати, дошли да го посрещнатъ. Махна имъ съ ржка. Тѣ го познаха.

Влѣзе бързо въ купето си, взе си шапката, нареди носача, който бѣша вече влѣзълъ и сваляше багажа му.

Вече слизаше отъ стжпалата на вагона, когато отъ групата негови посрещачи се спусна къмъ него една отъ познатитѣ му госпожици и го хвана за ржце:

— Най-после! Колко те очаквахъ! Телеграмата ти получихъ преди два часа. Бързо съобщихъ на всички. Тѣ се зарадваха много и дойдоха да те посрещнатъ. Азъ имъ казахъ и за писмата, които си пишехме.